

LA NENA QUE NO S'ATREVEIA A LLEGIR

Hi ha matins que et lledes amb ganes de fer tombarelles triples, cantar òpera o menjar gelats de llimona. D'altres, en canvi, obres un ull, obres l'altre i només vols quedar-te al llit, amagat sota els llençols, com un ós hivernant dins la cova. La Sandra avui s'ha adormit i el pare la crida:

-Sandraaa! Amunt! Que fem tard!

La Sandra li diu que no es pot llevar. Té mal de panxa, mal d'orella i mal a la punta del nas. Es troba tan malament que no pot anar a escola. Però el que li passa a la Sandra és que té un petit problema.

LA NENA QUE NO S'ATREVEIA A LLEGIR

El pare la mira i la remira i, per fi, descobreix quin virus estrany ha atacat la nena: la por. Avui ha de llegir el conte que s'ha inventat davant de tota la classe i només de pensar-hi les cames li fan figa. Llegir li costa, i ara, anar a l'escola se li fa una muntanya.

El pare li prepara un bon esmorzar: llet amb petons, i l'ajuda a preparar-se la motxilla amb el conte i una carmanyola plena d'ànims. De sobte, s'adonen que fa estona que haurien d'haver sortit. Surten disparats, la motxilla s'obre, el conte voleia fins a terra, la Sandra el recull d'una revolada i marxen corrents.

Ja són al carrer, camí de l'escola. La Sandra encara nota un rau-rau estrany a la panxa. Llavors, passen per davant del taller mecànic del senyor Padilla. La Sandra, com cada matí, saluda el mecànic i llegeix el rètol del taller:

-Tallers Padilla! -llegeix la nena contenta.

Aquelles dues paraules del rètol van ser les primeres que va aprendre a llegir. I li agraden.

-Adéu, Sandra, que vagi molt bé l'escola! -li diu el mecànic.

I pare i filla segueixen el seu camí.

Des que la Sandra era petita, els agrada molt jugar a llegir cartells. Els llegeixen pertot arreu on van. El pare li diu que avui poden fer com cada matí i anar llegint totes les paraules que trobin.

-Metro! -llegeix la Sandra tota contenta.

-Caram, que bé que ho fas! -diu el pare.

I, tot seguit, entren dins l'estació.

Tot i que fan una mica tard, la Sandra demana al pare de comprar ella sola els bitllets a la màquina. La nena riu mentre desxifra les lletres de la pantalla.

-Targeta! Pagar! Rebut!

El pare la felicita i la Sandra nota una escalforeta dolça a la panxa.

Dins del vagó, la Sandra, de sobte, s'ha tornat a amoïnar. El pare li demana que es fixi en el mapa d'estacions. Hi ha un munt de lletres per llegir. La Sandra les va dient totes en veu alta. Al principi, gairebé no se la sent, però cada paraula la diu més fort i millor. Llegint, llegint, el temps corre tan de pressa com el metro i, sense que se n'adonin, ja han arribat a la seva estació.

-Escola! -diu la nena.

Aquest és l'últim cartell que llegeix la Sandra cada dia abans d'entrar a classe. I avui ho ha fet perfecte. No s'ha deixat ni una lletra i la veu li ha sortit clara i fresca com el doll d'aigua d'una font. El pare li fa un petó i una abraçada i li desitja sort i la Sandra entra cap a dins tota decidida.

El mestre, en veure-la entrar tan riallera, li demana un favor:

-Que ens pots llegir el teu conte, si us plau?

La Sandra, recorda toootes les paraules que ha llegit des que ha sortit de casa i somriu. Treu el conte de dins la carpeta, s'escura la gola i comença a llegir.

Guió: Anna Manso, a partir d'un argument dels alumnes de 6è de l'Escola Drassanes de Barcelona